Ч. 288. Львів, четвер, дня 23. грудня 1904 (5. січня 1905). Річник VIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею

на цілий рік . . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . . 8 рублїв або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости . віри не возьмеш, бо руске ми серце і вся руска.« — З Руслановых псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Полїтика безплодної неґациї.

(X) Буря, яка зірвала ся була недавно після соймової сесиї проти руского клюбу а властиво проти єго голови на скликуваних в тій цїли вічах і в часописях национально-демократичних, радикальних і москвофільских, а відтак на останнім зїздї национально демократичного сторонництва, перешуміла і затихла. Пора тепер розглянути ся, які наслїдки, які добутки всеї тої роботи. Ми вже свого часу вказали на те зовсїм недвозначно, звідки і від кого виходили понуки до тих напастий, котрі звернені були особисто до д-ра Олесницкого. Але буває нераз, що і з особистих понук виходячі акциї полїтичні всеж таки приносять дещо позитивного і реального. Тимчасом в згаданій полєміцї дневникарскій, в резолюциях ухвалених на кількох вічах і зїздах дармо глядїлиб ми якогось позитивного добутка. Майже без виїмки висловлено д-рови Олесницкому признанє за єго безмірну, невсипучу працю, за те, що майже весь тягар сеї працї д-игав на своїх плечах в соймі (замітно, що попри напасти метані на голову клюбу соймового, так пощадно обходжено ся з иншими членами тогож клюбу, хоч проти неодного з них можна було підняти поважні докори), але головні заміти звертали ся найбільш проти тактики клюбу, зглядно єго голови, а то іменно з нагоди закона про рентові загороди і про раду шк. кр. Вправдї всї противники д-ра Олесницкого з гори були переконані, що сї закони будуть ухвалені, отже що всякі заходи руского клюбу будуть безсильні і безуспішні, а мимо того знила ся проти д-ра Олесницкого така буря, бо декому здавало ся можливою і потрібною як найострійша опозиция, иншим знов навіть обструкция.

Про те, що в останній сесиї др. Олесницкий довів до ухваленя рускої ґімназиї в Станиславові, говорило ся лише мимоходом, а о. Давидяк назвав се придбанє з московска навіть — мелоч (дрібниця). Що таке придбанє видає ся о. Давидякови і всїм москвофілам дрібницею, сему ми зовсїм не дивуємо сб, але дивуємо ся тим, котрі знають, яку досяглість мають для нас рускі школи, котрі знають, як тяжко треба було кілька лїт добивати ся сеї ґімназиї, а мимо того се маловажать, бо се — належало ся! Одначе не над тим задержимо ся, бо свого часу ми основно виказали значінє і досяглість таких придбань для национального і культурного розвитку руского народу, а звернемо ся до головного напряму цїлої акциї проти д-ра Олесницкого і руских послів. Всї противники д-ра Олесницкого і єго полїтики вимагали від него найострійшої опозициї, а навіть обструкциї при розправі над законами про рентові загороди і про раду шк. кр., але коли закони оба ухвалені, коли можна вже небавом сподївати ся їх санкциї, анї віча, анї часописи, анї национально-демократичний комітет в своїх резолюциях не вказали нїчого позитивного, не подали нїяких способів, як руский нарід має боронити ся проти шкідних наслїдків іменно сего першого закона, як має собі давати раду супроти тої небезпечности, яка єму грозить. Поклик до руских послів всїх тих віч і зборів є чисто неґативний: найострійші середники парляментарні, найострійша опозиция. І в тім як раз головна хиба полїтики нашої, що она обмежає ся до неґациї, котрої добутком безплодність.

Але окрім того попадають віча, а також народний комітет в другу, не менше велику хибу, іменно — з гори, не знаючи, які можуть послїдувати події або зміни, як би унїверсальний лїк на все ординують: найострійша опозиция і тим з гори хотять накидати послам тактику полїтичну, навіть не вислухавши їх (бо, як ми зазначили, лише вибрані посли були запрошені). Виходить передовсїм із сего, що у нас вважають тактику (а тим є опозиция, обструкция і т. д.) яко цїль, коли тимчасом у народів полїтично зрілих тактика є лише середником ведучим до цїли, а цїлию позитивні, реальні придбаня. Гляньмо н. пр. на Чехів, на котрих у нас так часто покликують ся. І у них є народна орґанїзация, є виконний комітет, котрий запрошує від часу до часу всїх послів, але нїколи збір орґанїзациї або виконного комітету не ухвалює: чи вести опозицию, чи обструкцию, взагалї що до тактики, а полишають се клюбови. У нас інакше — посли мають війти на сесию відразу із звязаними руками — дістають gebundene Marschrute, без огляду на всякі можливости. Ось н. пр. тепер зовсїм несподївано змінило ся парляментарне положенє наслїдком упадку д-ра Кербера і доповненя кабінету, чого певно непредвиджувало нїяке із згаданих віч анї народний комітет, і не знали, яке може наступити уґрупованє парляментарних сторонництв, а тактику вже з гори ухвалили. Чи такі ухвали можуть мати яку вагу, можуть зробити вражінє в міродатних кругах? Думаємо, що нї, бож на основі конституциї навіть виборцї не мають права з гори вязати свого посла, а тим менше віча або народний комітет, а міродатні круги також бачивши таку безоглядну полїтику, не будуть на неї оглядати ся. Таке поступованє може хиба бути оправдане з москвофільского становища, позаяк оно в Австриї не бачить для себе будучности, стоїть усе на становищі неґациї, але з нашого народного становища така безплодність полїтики не може бути анї хосенна анї бажана.

Сьвято Івана Нечуя-Левіцкого.

Київ, 1. січня 1905

Сьвяточне представленє.

В честь Ювілята Івана Нечуя-Левіцкого відбуло ся дня 31. XII. л. 1904 р. торжественне представленє єгож знаменитої комедиї »На кожумяках« (названої на афіши »За двома зайцями«, а у нас знаної також зі сцени під назвою »Модний жених«). Велика амфітеатральна триповерхова саля Берсоне, яка містить до півтора тисячки людий, заповнила ся битком від долини до гори. У призначених партерових льожах засїли гостї з Галичини; на сали гуторить живе українське слово і аж відрадно робить ся серед того великого, змосковщеного Київа. По офіцияльній московскій комедийцї і антрактї знаменитої і не численної музики театральної (24 людий), підносить ся занавіса і ось перед нами вид Подола і звісний нам тип Голохвостова. Але як він тут виведений, сей тип першим українським актором Саксаганьским! Не доводило ся менї бачити єго у поважних, драматичних ролях, але прямо розцїлуватиб того артиста за сю креацию легкого, звинного а симпатичного при тім всїм жалихвоста. Взагалї цїла штука ішла концертово, взірцево, в такім зіграню, про яке нам тільки можна мріти. По першім актї зготовано ювілятови величаву овацию. При невмовкаючих оплесках амфітеатру вивели єго на сцену корифеї українського театру пп. Карпенко-Карий, Садовский і Саксаганьский і вручили єму срібний вінець від артистичної дружини, яка в комплетї явила на сценї вокруг ювілята і п. Садовский відчитав адресу дружини. Кільканайцять разів западала і підносила ся занавіса, а публика все і все бурею оплескувала ювілята і викликувала єго перед рампу. Після сего і привем цїлої штуки був овацийний, піднеслий. Навпослїдок наступили »Колядки« М. Лисенка, під єго особистию диріґентурою. Хор зложений по половинї з любителїв »Лисенкового хору« та театрального хору, при співудїлї артистів як солїстів: пань Дуброваї і Садовскої в сопранї, Калиниченки і Потової в альтї, пана Лаптїва в тенорі і п. Дубановского в басї. Мимо злуки двох ріжних хорів — се вже секрет Лисенкової управи — голоси хору зливали ся пречудово, а особливо конець тої, сказатиб ораториї на церковно обрядовім тлї, з пречудними перемінами в динаміцї поодиноких голосів — викликало у публики такий захват, що на загальне, невмовкаюче бажанє мусїли повторити другий раз спору половину твору. О год. 11. публика в одушевленім настрою розійшла ся домів, а ми, Галичани, пішли гуртком на вечерю, куда нас запросили артисти і київскі громадяни і там перебалакали на тему: які хиби і недостатки добачуємо ми в собі взаїмно, відвідуючи себе через кордон, та чим їх виправдати і як їм зарадити — аж до 4. години рано. Ось як час летить, коли душа повна, а серця щирі. При тім треба тут замітити, що таке комерсованє між Українцями богато приємнїйше з того згляду, що тут далеко менше і рідше курять і дуже мало пють, чим наші галицкі комерсовичі, при нїмецкім звичаю »тягнути пиво«, і вудити груди в цигаретовім димі.

Київ, дня 1. січня 1905.

Академія.

Нинї о год. 1. по полудни відбула ся академія в честь Ювілята. Ювілята ввела до салї наповненої кількома сотками людий президия »Лїтературного Общества« з головою Рузским на чолї серед овацийних оплесків зібраних: Побіч Него засїли Олена Пчілка, Микола Лисенко, Ів. Стешенко. Перший промовив по великоруски голова Рузский, почім почав ся широкий ряд промов і адрес так в українскій, як і великоруский мові. Зміст їх, принайменше важнїйших, подам окремо. Галичан і Буковинцїв витано овацийно. Поодиноких бесїдників викликувано двічи і оплескувано остентацийно за виголошені

з жаром промови. По тригодинних промовах сказав кілька слів подяки Ювілят, якого піднесено на руках і обнесено по салї. З Галичини прибули: дир. Паньківский, панни Рибчуківнї, дир. Барковский, др. Кормош, др. Студиньский, п. Лев Лопатиньский, п. Сидір Бриттан, др. Федак, др. Загайкевич, др. Трильовский з женою, а з Буковини др. Маковей. Разом 13 осіб. Одушевленє велике. Цензурних перепон нема.

Київ, дня 1. I. 1905. р.

О год. 1. з полудня почала ся нинї, як я вже доносив Вам карткою, академія в честь Ювілята, якого привитано грімкими оплесками і окликами і який засїв біля Олени Пчілки, Миколи Лисенка, Ів. Стешенка і голови »Литературно-артистическ-ого Общества« Ник. Павловича Рузского. Останний заінавґурував академію промовою у великорускій мові, в якій зазначив, що українське письменьство так виросло, що годї не вірити в єго будучність. Хоть були великі перепони, то однак невелика горстка людий, що сильно стояла при своїм, переборола їх, а пишучи по українськи, сповняла високу культурну ролю не лише для України, але для всего людства. Бажанями довгих лїт для Ювілята закінчив п. Рузский свою сердечну промову, яку нагороджено грімкими оплесками, почім панї Олена Пчілка промовила рівнож від »Лит. артист. Общества« в українській мові і вручила Ювілятови портрет Шевченка в чудовій срібній оправі, кажучи: »Даю Вам дар Сего, що був учителем Вам і всїм нам«. Третим бесїдником був Борис Грінченко, що промовив іменем українських письменників в Київі. Він зазначив, що коли українська інтелїґенция відчахнулась від народа, настала руїна а смерть стояла з косою над знеможеним народом і краєм. Та озвалось мужицке слово, погорджене і нарід промовив: »я хочу жити«. Тодї віднято єму се слово, прогнано зі шкіл і засуджено єго на смерть. Та найшли ся люди, що подвигнули єго з занепаду і збудили до житя нове, українське письменьство і кликнули: »Ми будемо жати«. А до сих людий належав Ювілят, якого бесїдник зве робітником, учителем і будівничим. — Місто богатої адреси зложили українські письменники значнїйшу суму гроший на фонд імени Ювілята, призначений для просьвітних цїлий українського народа.

Після сердечної, щиро оплескуваної промови п. Грінченка почали промовляти і відчитувати свої адреси Галичани і Буковинцї в такім порядку: дир. Борковский — в імени »Просьвіти«, др. Студиньский — як відпоручник »Наукового Товариства ім. Шевченка« і »Лїтер.-наукового Вістника«. Промова, виголошена з памяти, визвала бурю оплесків. Дальше промовляли в імени »Рускої Бесїди« і »Бояна« — др. Федак. Останню адресу витано овацийно; в імени педаґоґічного товариства — др. Кормош, товариства Котляревского і редакциї »Руслана« — Лев Лопатиньский серед грімких оплесків. Горячо оплескувано адреси »Кружка українських дївчат у Львові«, рускої учительскої женьскої семинариї і видїлової школи, та »Клюбу Русинок«, відчитані паннами Рибчуківними, а так само витано прекрасну адресу і від оглядом змісту та чудового малюнку (гуцулки на кони), проголошену др. Маковеєм ім. зеленої Буковини. Велике вражінє викликали промови д-ра Трильовского, делеґата »Січий« і деяких товариств в Коломиї і д-ра Загайкевича, що складав поклін Ювілятови від учеників акад. ґімназиї у Львові, від »Академічної Громади« та товариства полїтехнїків »Основа«. Дальше відчитали Галичани адреси: »Видавничої Спілки« у Львові, прихильників укр. штуки та лїтератури, редакциї »Дїла«, »Rutheni sche Revue«, а др. Маковей адресу учеників учительскої семинариї в Чернівцях. Закордонні гостї хиба все задержать в памяти сей сердечний привіт, який зготовили їм Українцї.

Вслїд за закордонними Українцями промовив у польскій мові п. Ґлїнка, що докладав до вінця Ювілята »polską nezabud'kę і закінчив окликом »przez lud dla ludu«, який сердечно аплявзовано. П. Орест Левицкий виголосив промову по великоруски в імени »Историч. Общества Нестора Лѣтописца«, в якій підносив ті твори Ювілята, що основані на історії (Марта Богуславска, Іван Виговский), на історичних традициях (Старосьвітскі батюшки і матушки) та дякував за популяризованє історичних тем. Дальше читано адреси від: »Одесского городского общественн-ого самоуправленія« (по великоруски), »Одесск-ого благотворительн-ого Общества«, філії петербурского *по українськи* (чи не скандал?), »Общества воспомоществованія литераторамъ и ученымъ« (з окликом: Слава Українї! — рівнож по українськи). Грімкі оплески викликала промова відпоручника »Полтавской земской управы", який підніс в дарі Ювілятови вироби ткацкої школи в Дехтерйові, що наслїдує старинні рускі орнаменти. Ювілятови пожелав бесїдник, щоби за те, що він так горячо полюбив українське слово, діждав ся бодай від наслїдників земства української, а не як нинї, великоруской промови. Дальше йшли українські адреси, горячі і сердечні від »Южнорусск-ого музикально драматич. Общества« в Одесї (читав др. Луценко), від »Кіевск ого Общества грамотности« і »Кіевск-ої Старин-и« (читав Науменко), від Полтавцїв, редакциї „Хуторянина« і від Панаса Мирного, ученика Ювілята (всї три адреси читав Дмитрієв), від редакциї »Полтавщин-и«, що має виходити з Новим роком. Френетичними оплесками витано промову проф. Лучицкого, редактора »Кіевск-их Отклик-ів«, проголошену в великорускій мові, в якій бесїдник, товариш Ювілята нагадував єму давні хвилї, любов Ювілята до традициї, яка містить ся в однім слові »Свобода«! Рівнож в великорускій мові відчитав адресу редактор »Харьковск-ого Листка«, який желав Ювілятови, щоби єго твори стали добром всего народа, а українське слово діждало ся повної свободи. Дальше відчитувано українські адреси від »Видавничої Спілки в Київі«, від Чернигівцїв-Українцїв, від мужеской і женьскої чернигівскої ґімназиї (з Чернигова адреси читав Коцюбіньский, від селян з Конопівки (полтавскої ґубернії), яких привитано невмовкаючими оплесками, від Українцїв-студентів полїтехніки, унїверситету і ветерин. школи в Варшаві, від київских жінок, від студентів київского унїверситету, полїтехніки, духовної академії, малярскої школи, від лїтературно-музикальної молодїжи в Київі, від Українцїв з Київщини, від Чигиринцїв, від студентів в Одесї, від харківскої громади. Крім сего зложено дари: від учеників сеї школи, в якій колись сам Ювілят учив ся, від проф. Сікорского і т. п.

Нт кінця відчитано масу телеґрам: від польских артистів в Варшаві, від чернигівскої ґуберискої управи, від херсоньскої ґуберискої управи, від города Харкова, від унїверситету і проф. Сумцова в Харкові, від професорів і доцентів унїверситету в Томску (на Сибірі), від редакций »Русск-ого Богатств-а (з окликом: пусть громко звучитъ вольное украинское слово!«), від »Литерат. художественн ого кружка« в Москві, від Пушкіньскої бібліотеки (по українськи), від полтавскої громадскої бібліотеки, від Володимира Короленка (по українськи), від часописий: »Вѣстникъ Юга«, »Русская Мысль«, »Харьковскій Листокъ«, від »Общества грамотности« в Харкові, від видавництва »общеполезныхъ книгъ« (по українськи), від »переяславскої бібліотеки«, харківского товариства робітників, від аматорів української штуки, від бібліотеки в Лохвицї, від Українцїв всїх шкіл Москви, від Харківцїв, Херсонцїв, студентів з Сибіра, від голови Одеси, від Українцїв з Єкатеринослава, Каневз, Тіфліса, Полтави, Харкова, Винницї, Лубен, Москви, Городища, аґрономічної школи в Умани, Кубаня, від »Slovensk-ого Spolk-у« в Празї, від композитора Аркаса з Николаєва.

Галичани прислали ще такі телеґрами, які відчитувано в цїлости при голосних окликах вдоволеня: Філія »Просьвіти«, Українцї-Русини і молодїж ґімназияльна в Золочеві, Русини-Українцї в Яворові, »Товариство для розвою рускої штуки« у Львові, Українцї і »Українська Громада« в Кракові, пос. Барвіньский у Львові, Українська Громада і проф. Пулюй з Праги, тов. »Січ« у Відни.

По прочитаню адрес, яке тревало понад три години, забрав голос сам Ювілят. Він зазначив, що пошановано єго понад заслуги, бо поетам належать ся тріюмфи, а не повістярам, і хиба за те стрінула єго така пошана, що він, як і всї українські письменники, працюють безкорисно і в сей спосіб приносять з себе жертву. Дальше дякував бесїдник всїм учасникам сьвята, а специяльно гостям з Галичини і Буковини. Він радїє, що духові кордони між всїми українськими землями вже пропали на віки, що запанувала повна духова і культурна єдність. І ще одного радби бесїдник діждати ся: повного, свобідного розвою українського слова! Промову Ювілята, щиру, безпретенсиональну оплескувано довгу хвилю, почім молодїж взяла єго на руки і обнесла по салї. І пробивала ся сердечна радість з лиця Ювілята, та з єго блискучих, живих очий, що горіли огнем справдїшнього щастя.

Так пошановано Ювілята на академії, а вечером о год. 6-тій відбув ся бенкет на 100 осіб, незвичайно оживлений, про який напишу окремо. Тут зазначу, що з Українцїв промовляли: Шраг, Коваленко, Науменко, др. Луценко, Борис Грінченко, Іван Нечуй-Левицкий і другі, а з Галичан та Буковинцїв: дир. Борковский, Лопатиньский (привіт від »Сокола«), др. Трильовский, др. Студиньский, др. Кормош (від перемиских Русинів), др. Загайкевич і Маковей. Важнїйші промови подам завтра. Тут зазначу, що на внесенє Шрага рішено віднести ся до комітету мінїстрів з резолюциєю о знесенє указу з 1876. року, який зборонює українську мову в письменьстві на Українї.

Адреси.

Видавнича Спілка в Київі: Робітнику українського слова Івану Семеновичу Левицькому. »Возвемож малих отсих рабів нїмих: Я на сторожі коло їх поставлю слово...« Минуло не багато років після смерти великого поета, що сказав отсї правдиві слова, коли на ниву українського письменства, поруч з иншими дїячами, виступили Ви, вельмишановний Ювіляте! З глубокого переконаня, що для блага України потрібно працї не одного ґенія, аби закидати ту страшну безодню, яка лягла проміж українським народом та єго інтелїґенциєю, Ви взяли слово, як найкрасший спосіб виявити свої високі, благородні ідеї, свої глибокі почуваня, які живим вогнем горіли в Вашій души. Несучи в своїх чудових творах сьвітиво культури в широкі маси українського народу Ви у всїх, хто не втратив єще здатности розуміти слово правди, викликали почування любови до рідного краю, що єго краса так незрівнанно змальована в Ваших оповіданях і до рідного, безталанного люду, сльози та горе якого найшли в Вас свого голосного речника.

Дивуючись Вашій невтомній, многолїтній працї, ми видавники українських книжок з великою пошаною хиляєм ся перед Вами, славний письменнику! — перед Вашим таланом і перед тією енерґією, з якою Ви завше працювали на користь рідному краєви... С. Єфремов В. Страшкевич В. Дурдуковский Є. Квасницкий, Михайло Опнеков, Вл. Чеховский, В. Прокопович.

Українська громада в Варшаві: Батьку Іване! Лихої недолї зазнала перед тим Україна, як Ти взяв ся до працї та вийшов на рідную ниву сїять насїння добра. Тодї Україна була кругом сирота, бо всї пани відрікались від менших братів і навіть осьвіта найкрасших людий відбирала від свого народу. Вони утїкали з під рідної стріхи, рідної мови цурались, та всї свої сили і великі часами таланти віддавали на чужую користь.

Так залягала поміж панами й народом та прирва глибока... В ту пору сумную пісня безсмертна й могутня до неба з руїни полилась, стала будити панів і селян. По всїй Українї лунало:

»І чужого научайтесь й свого не цурайтесь!... Обійміте, брати мої, найменшого брата!...«

Заповіт сей великий глибоко на цїле житє запав Тобі в душу. »І лиха негода Твого серця не приспала, його вогню слїзми не залила«. Навіть »туман і дощ чужої сторони Твоїх думок і мрій не загасили.« Ти і звідтам всїх кликав »до щирого братаня, до труду на рідним полї« та »про лиху Ти казав нам недолю, що приспала серця наші в край, про ганебно окривджену волю, про кайдани казав.“ Ти був заступником свого темного люду і карав віщим словом »недбалість у злото окуту, що у розкошах спить.“ Та хоч погано нашим людям у сьвітї жити, Ти не зневірив ся у них, не занудив ся сьвітом; а безупинно йшовсь вперед, все розважаючи слабших гумором своїм. Ти всїм показав, що

в обличчі нашого люду є й сьвітлі риси, котрі не дали загинуть йому підчас лихоліття. Отже Ти перший змалював українською прозою наше дійсне, правдиве житє. Ти розвіяв дим той блакитний, дим романтизму, що огорнув був і нашу літературу. Ти її вивів на справжню, реальну дорогу. Та ще в Твоїй »мові співочій«, у Твому сильному слові як жива стала і запишалась чудова, богата і поетична природа України. Ти мов боявсь, що от от заздрісні люди знищать її, як ті столітні дуби та граби, що колись заглядали з г.р у веселі ставки. Ти ховав єї від загибелї, бо вже на Твоїх очах „висихала наша вода, сохли наші яри, щезали наші зелені дуброви, наші темні лучі.«

Великий на се талан Тобі призначила доля.

»Із лихом, кривдою, нітьмою
Задля сурової борьї
Міцнії сили, думку, слово,
Свій меч сьвятий дала Україна Тобі!«

»й Ти „вік увесь боров ся словом за край свій рідний, що Тебе писать послав.“

Ціле житє несеш Ти, великий письменник України, непохитно свій прапор тяжкий і несеш недаремно. Ти поклав підвалини безломні для містка через те „неясне провалле“ між народом і паном.

За теж Тобі Слава немруча. Слава на віки, щось рідній літературі шлях показав та вложив вклад многоцінний в єї скарбницю. Слава за то, щось наблизив той час, „коли спаде завіса з незрячих очей і брат братови руку простягне на рівноправний та вільний союз.“

Дм. Пекорський, Вл. Курдиновский, Іван Власенко, Олександер Мишуґа, Іван Циганенко, В. Мацкевич, А. Мацкевич, П. Митрофанов, М Черкавский, Н. Бабкина, Г. Бабкина, С. Весоловский, П. Ерик, К. Костюкевич, А. Дучиньский, В. Баранівська, Б. Шеметилло Макаревський, О. Хаїньский, М. Ткаченко, Клопотович, Смолїевский, Б. Коршеневский, З. Гутников, Гелена Бжостовска, Лукия Лисак, Н. Лопатиньский, М. Лопатиньска, Павло Розен, В. Хоменко-Шишка, Н. Раєвский, К. Стаховский, Калери, Дучиньский, Ів. Романовский, О. Чайковенко, Гр. Назаркевич, Анна Назаркевич, Б. Шеметилло, В. Єрмолова, Д. Крижановский, Клудрович, Миголь Поляньский, Т. Дворицкий, Анна Федаківна, Лев Садковский, Юрій Цьвітковский, Ляшевский, Ів. Кримановский, В. Смаржевский, і єще кілька нечитких підписів.

Японьско-російска війна.

Порт-Артур піддав ся.

Облога Порт-Артура була одним з найважнїйших і найцікавійших питань сучасної штуки воєнної. Се була проба нинїшних фортифікаций і нинїшних обложних пушок. Се була проба кертичного підкопуваня під ворожі форти при помочи тих всїх середників, яких сучасна наука подала військовим інжінерам. Се був примір спільного діланя сил сухопутних і морских. Се була проба відваги, витревалости і посьвяти як вождів так вояків.

І щож застануть Японцї в загорненій кріпости? Єсли в знищених маґазинах не найдуть нї мішка муки, нї одного сухаря, то ті тисячі трупів, ті потоки пролитої крови на валах кріпости надармо жертвували Японцї, бо той самий успіх могли осягнути витревалою облогою. Певнїйшим здає ся, що залогу Порт-Артура приневолив до капітуляциї недостаток амуниції, підчас коли облягаюча армія не жалувала пороху і куль і наносила страшні страти обляженій залозї. З 20-тисячної залоги три чверти погибло, або нездатна до борби. В шпиталях Порт-Артура має бути 14.000 хорих. З 10 ґенералів: Кондратенко і Зерпець погибли в битвах, Рожнатовский помер з рани, лекше ранені є Стессель, Надейма і Горбатовский. З 9 полковників: кн. Массаделї і Науменко згинули в борбах, Дунїн і Ґлаґолев померли в шпитали, Ґавдурін, Ґеязнев, Савицкий і Третяків лежать ранені. Дальше погиб підполковник Батуров, ранені командант 3. баталїону підполковник Покровский і командант козацкої сотнї Концевич. З полевої артилєриї ранені полк-и Ірман, Латеров, Романовский і Добров, підполковник Шабляков і капітан Беноат, а згинув полк. Петров. Компанії числять тепер по 60 людий.

Командант російского корабля, який утік дня 2. с. м. вечером з Порт-Артура до Чіфу, сповідає, що капітуляцийні переправи в тім часї ще не були покінчені. Японьска комісия приняла жаданя ґен. Стесселя, аби ранені і хорі Росияни остали в Порт-Артурі під опікою російских лїкарів, та щоби Японцї дозволили виїхати з Порт-Артура тим особам, що не брали участи в битвах. Дальше сей командант корабля доносить, що в послїдних двох днях не в дозвав ся під Порт-Артуром нї один стріл. Нараз в одній хвили залунав страшний грім від висаджених у воздух фортів, кораблїв, маґазинів і доків. Воєнні судна було тяжко знищити, бо нераз треба було підкладати по кілька мін на панцирник, заки єго розсаджено. Вїзд до порту зовсїм закоркований затопленими там кораблями. Отже в руки Японцїв дістане ся мала горстка винищених оборонцїв Порт Артура і велика купа звалищ. З гарних будинків не остало нї одного.

Условини капітуляциї.

З Льондону доносять, що условин капітуляциї порт-артурскої залоги доси не знати, а ті, що їх одержало бюро Райтера, є суперечні. Після одної телеґрами, ціла залога поверне до Росиї, по вложеню приреченя, що в сїй війнї не буде більше брати участи; офіцири задержуть при собі біле оружє, с. є шаблї. Друга телеґрама доносить, що ціла залога дістане ся в японьский полон і відїде до Японії. — Берлїньскі ґазети пишуть, що француского амбасадора в Петербурзї повідомлено, що порт-артурскому ґарнїзонови дозволено вийти з кріпости з всїма військовими почестями, з оружем і прапорами.

Голоси праси.

Парискі дневники переважно жалїють над капітуляциєю Порт Артура і славлять відвагу, витревалість і посьвяту, як Росиян так Японцїв. Siecle пише, що упадок сеї кріпости повинен бути також кінцем війни. Невтральні держави повинні вплинути на згоду обох воюючих сторін. Російский капітан маринарки Клядо, який перебуває в Парижи, заявив в розмові з редактором Echo de Paris, що капітуляция Порт-Артура в нїчім не змінить російских планів. Від хвилї, коли російска фльота на Сходї стала зломана, від того часу Порт-Артур не має для Росиї великого значіня. Адмірал Рождественьский зажде тепер, поки не буде мати сильнїйшої фльоти від японьскої, бо — говорив Клядо — Порт-Артура не відобємо, поки не будемо мати переваги на мори.

Балтийска фльота.

З Мадаґаскару доносять, що ескадра адмірала Фелькерсгама прибула до заливу Бассададава на Мадаґаскарі. Ескадра адм. Рождественьского мусїла скрутити з дороги в наслїдок вітрів в мозамбіцкім каналї і прибула до заливу Антонґіль на східнім побережю Мадаґаскару. Кожда з дивізий тої ескадри вислала по кілька пароходів до острова Носсі-Бе і до міст Маюнґа і Томатова по закупно провіянтів. Обі російскі ескадри мають злучити ся в портї Дієґо Суарез на північнім березї Мадаґаскару.

ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні року просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новим передплатникам будемо висилати часопись до руского Нового року даром.

Новинки.

— **Календар.** В четвер: руско-кат. 10 мучен. в Критї; римо-кат. Емілії, Телеф. — В пятницю: руско-кат. Навеч. Рожд.; римо-кат. *Трох Королїв.*

— **Є. Ексц. Митрополит Шептицкий** виїхав до Монахова, де єго брат, посол до державної ради, має піддати ся тяжкій операциї. Чи Є. Ексц. Митрополит поверне до Львова на Різдвяні сьвята, не можна на певно сказати.

— **Новий ректор** духовної семінариї у Львові, о. др. Йосиф Жук, обняв в суботу дня 31. м. м. урядованє, введений о. крилош. Пюрком. О. др. Иосиф Жук, приналежить до станиславівскої епархії, родив ся в 1872. р., висьвятив ся в 1899. роцї, а в осени м. р. одержав степень доктора св. Богословія на інсбруцкім університетї. О. Теодор Ярема, дотеперішний завідатель дух. семинариї, відїхав вже до Болехова на парохію.

— **З драматичного тов-а ім. І. Котляревского.** Звичайні загальні збори членів товариства відбудуть ся дня 21. січня 1905 р. о 4. год. по полудни в комнатах тов-а »Академічна Громада« у Львові, Ринок ч. 10, І. поверх. На деннім порядку: 1) Отворенє зборів. 2) Відчитанє протоколу з попередних зборів. 3) Іменованє, почесних членів. 4) Звіт уступаючого Видїлу. 5) Вибір голови і нового Видїлу. 6) Внесеня і запитаня. Повідомляючи о сїм членів товариства, просить Видїл о як найчисленнїйшу участь. — За Видїл: *Г. Огоновский*, голова. *Іван Боднар*, секретар.

— **З львівского „Сокола“.** З приводу Різдвяних сьвят не буде ґімнастичних вправ від четверга до середи 11. с. м. включно. — *Старшина.*

— **Про посольский звіт в Бібрцї** доносять: На недїльнім звітї послів Романчука і д-ра Коса зібрало ся 300 виборцїв і правиборцїв, так що саля ради повітової була переповнена. Збори відбували ся під проводом о. декана Штогрина, крім него було 6 сьвящеників. Пос. Романчук розказав коротко історию остатних чотирох лїт ради державної і поведеня руского клюбу, вкінци згадав о теперішній зміні міністерства, додаючи свій погляд, що всякі зміни осіб і тактики не можуть стало уздоровити австрийского парляменту і держави, доки не буде бодай сяк-так полагоджена справа національно-язикова і не наступить відповідна потребам часу реформа виборча, до чого, особливо в Галичинї, конче ще потрібна основна реформа адміністрациї; за тими справами руский клюб стояв і буде й дальше стояти. Д-р. Кос обговорював деякі специяльні справи, котрі трактували ся в парляментї, або мають ще трактувати ся, як податок від горівки, податок від рент, проєкт закона против піяньства і и. Виборцї Прибила і Орлевич з Романова, коваль Юськевич з Бібрки, крамар Михась з Гриньова і инші жалували ся на секатури староства і уряду податкового; посли давали відповідні поясненя. Вкінци на внесенє о. пресїдателя і одного міщанина висказано обом послам подяку за їх діяльність посольску. Учасники зборів розійшли ся зі співом »Ще не вмерла Україна«.

Запис на будову руского театру. Бл. п. Теофіль Щитко, податковий офіциял в Коломиї, записав на фонд будови руского театру у Львові ціле своє майно: 10 льосів номінальної вартости 2.100 К і службову кавцию 1.800 К. Є се перший запис на ту ціль, але може найде ся більше таких щедрих фундаторів як бл. п. П. Щитко.

Парцеляция. Kur. lw. доносить, що добра Білетівка і Лежанівка в грималівскім повітї виставлені на парцеляцию. Простор призначений на парцеляцию виносить 645 морґів і є від недавна власностию Ізидора Ґоттесмана.

Вісти з п'вн. Америки. Угроруский сьвященик о. Омелян Кубек заложив в Маланой Сіті, Па. школу для дорослих і читальню. — П. Д. Пирч, учитель в Стюартборн, Ман. в Канадї, оснував там руску читальню. — В Олїфантї устроїли тамошні Русини сьвятомиколаївскі вечерниці для шкільної рускої дїтвори. — В Йонкерс, Н. Й. відбуде ся в перший день Різдвяних сьвят вечером представленє „Вефлємскої ночи.« — В Едмонтонї в Канадї оснували „серафимцї« і социялїсти читальню і задумують будувати »Народний Дім“ зі складок, до яких взивають в амер. „Свободї«. З самого тону відозви пізнати, що жмінка отуманених „серафимцїв“ не дуже вірить в переведенє сего дїла, ставувши до того під червоним прапором міжнародного социялїзму.

— **Упадок Порт-Артура** перевернув вшехполякам фляки в голові. Якась »польска млодзеж академіцка« видала відозву до Львовян, аби з нагоди упадку Порт-Артура робили нинї вечером ілюмінацию. Відозву ту помістив лише вшехпольский орґан, за що Dziennik polski зчесав єго в ранїшнім числї; крім того розкинено ту відозву по всїх домах. Як та »ілюмінация« випаде, покаже нинїшний вечер. Диюрністи кр дирекциї скарбу у Львові вислали нинї ґратуляцийну телеґраму до мікада; мають рацию, бо в Японії по війнї чуде потреба диюрністів.

— **З перемиской епархії.** В пропозицию на парохію Кавско приняті оо.: Іван Дуцько, Стефан Мацюрак, Мих Татомир, Петро Гумовский і Дм. Лах. — Презенту одержали оо.: В. Мокрицкий на Березку, Іван Ольшаньский на Хирів і Евген Омилянський на Бутини. — Канон. інституцию одержали оо.: Ром. Крушиньский на Бунїв і Ник. Лопатяк на Дубравку. — Завідательем в Лїнинцї назначений Мих. Наклович.

Наука, штука, лїтература.

— **Репертуар руского театру** перебуваючого тепер у Львові (Саля »Ґвязди« при ул. Францїшканьскій). Нинї в середу »Весїля при лїхтарнях« оперета Офенбаха і »Ґузик« комедия М

Ґаґаловича; в четвер: дня 5. січня перший раз »На дні«, сцени з дна житя в 4 діях М. Ґорького. В пятницю і в суботу представленя не буде. — Початок представлень точно о 7½ год. вечер.

Ч. 1. Ниви, часописи посьвяченої справам церковним і суспільним, ч. 1. січня 1905 містить отсї статї: З Новим Роком. — Проби злуки з грецкою церквою по Соборі фльорентийскім (Ф. Грівец) — Джон Вілїям Дрепер і єго Історія Боротьби Віри з Наукою (далї — о. Ф. Щепкович).— Праця, заплата і лихва (р. Декерт — о. Ґовда. — Наше Галицко-руске сьвященьство в XIX. столїтю (о. Стрільбицкий).—Де инде а у нас (о. К. Селецкий). — Хроніка і бібліоґрафія. — Як додаток: 1) Наука катехитична (о. М. Ківаш) і 2) Наука катехитична (о. М. Кінаш).

Телеґрами

з дня 4. січня.

Відень. Slav. Korresp. доносить, що президия ческого клюбу, посли Пацак, Странкий і Крамарж, були вчера перед полуднем у президента мінїстрів бар. Ґавча для вислуханя заяв. Опісля ті посли відбули конференцию з мін. Рандою.

Будапешт. На вчерашнім засїданю угорского сойму президент кабінету ґр. Тіса оповістив, що нинї буде сойм розвязаний. Опозицийні посли в своїх бесїдах протестували проти розвязаню сойму в станї ех lex. По відповіди в тій справі мінїстра судівництва Пльоша, яку перерва один з послів голосним зїванєм, всї мінїстри демонстрацийно вийшли із салї, почім засїданє замкнено.

Вчера замкнено сесию угорскої палати вельмож.

Вечером прийшли члени народної партиї і партиї Седеркенїого до льокалю партиї Кошута і заявили, що вступають до партиї Кошута. На нарадї ухвалено не явити ся на нинїшнім послїднім засїданю сойму.

Відень. Кореспо. бюро одержало телеґрафічно условини капітуляциї Порт-Артура. Між 11-ма точками містить ся умова, якою дозволяє ся офіцирам і урядникам виїхати з Порт Артура з білим оружєм і потрібними річами під словом чести, що не будуть брали участи в сій війнї.

Прості вояки мають вібрати ся на означенім місци, де японьскі офіцири скажуть їм, що мають робити.

„Ще не вмерла Україна!“

Піснї патріотичні і народні,
зложив на фортепян
ДЕНИС СІЧИНЬСКИЙ.
Часть I.: Музика, Часть II.: Текст. 152 пісень!
Накладом книгарнї і складу вот. А. Штаудахер і спілка в Станиславові.
Цїна 6 корон.
Набути можна у видавцїв і ві всїх книгарнях.
123(2—10)

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин
лікар клїніки львівского унїверс., б. лікар клїніки проф. Ляйдена в Берлинї
ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.
ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.
від 1. до 16. січня 1904.
Нова сензацийна проґрама.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год вечером, Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білетом на фотелї, льожі і I-рядні крісла можна їхати даром на представленє омнібусами Кольосею, які ждуть коло Віденьскої каварнї.

Лев Лопатиньский.

ДО БРАЗИЛЇЇ!

драма з галицкого, еміґрацийного руху в 4 актах. — **Цїна 80 сот.**

»Дїло« (ч. 53. з дня 7. марта 1898) писало в фейлетонї про сю драму: Сам предмет цїкавий і змальованє єго справдї артистичне. Тенденция прехороша. Се здає ся одинока **драматична штука у нашій лїтературі з так прекрасними гадками, з так похвальними змаганями.** Она може мати превеликий, корисний вплив передо сїм на наше селяньство.

Ся драма надає ся на вистави по читальнях, тим більше, що справа еміґрациї є ще завсїгди у нас актуальною.

Набути можна в Ставропигійскій книгарни у Львові.

ХРИСТИЯНЬСКИЙ КАЛЄНДАР МІСИОНАРЯ
на 1905 р'к
коштує лише 50 сот., а з почтовою пересилкою 60 сот. Зміст богатий, ілюстрациї гарні. При закупнї більше примірників вельми значний опуст. Висилає лише за готівку: *Видавництво Чина св. Василия В. в Жовкві.*

Ілюстровані переписні листки
новорічні і різдвяні
в великім виборі в »Сокільскім Базарі« у Львові, ул. Руска 1.

ТОВАРИСТВО взаїмного КРЕДИТУ
„Днїстер“

стоваришенє зареєстроване в обмеженою порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько **обезпечені тревало** в „Днїстрі“ від огню Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати **ПОЗИЧКИ** на 6% за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки: сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за **позичками до „ДНЇСТРА“.**

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени **дивіденду** від удїлів а часть зиску призначує ся **на добродїйні цїли**; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. **13.385 К.**

Стан 31. мая 1904:

Вкладки	1,698.746 К
Удїли	115.947 К
Фонди резервові	23.522 К
Позички	1,403.472 К
Цїнні папери, льок. в банках і на рах. біжучий	506.994 К

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
4·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
5·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск. Одеси, Київа, Бродів	8·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезелаборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
10·02	з Стрия, Борислава	10·35	до Тернополя, Потутор
10·20	з Ряшева, Любачева	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселиці
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниці, Керезмезе
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша Заліщик, Кіцманя, Новоселиці (через Жучку), Вижниці	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·48	до Яворова
5·10	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Іваня пустого, Скали, Копичинців	5·55	до Коломиї, Жидачева
		6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту. Н. Санча.
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·50	з Іцкан, Жидачева, Новоселиці і Сучави	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, Жидачева (від 1/7—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Санча
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги. Осьвенцїма, Хирова	0·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	12·45	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик		
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	2·51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кицманя
3·25	з Тернополя, Брок великих, Грималова	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	на дворець „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	10·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Бруховича 6·42, 7·40 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·43 пополудни. 7·51 і 8·50 вечером. (до 11/9 вкл.)
з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·10 вечером від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята.
зі Щирця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).
з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята.

Відходять з головного двірця:

до Бруховича 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудня, 1.05, 3·15 і 5·05 попол., 7·05 і 8·01 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).
до Янова 6·10 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 1/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.
до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).
до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6 вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В містї продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9. від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красицких ч. 5.) удїляє поясненє в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию: Лев Лопатиньский.

З друкарнї В. А. Шнїковского.